

(א) לעיל ז, (ב) (ג"ז שס),
(ג) לעיל ז, (ד) [מוספחה
פ"ב] לקמן לה. נדרים יט.
ע"ש, (ה) [לקמן יג.], (ו) ז
ע"א.

תוס' ד"ה שיהא בכרי
ולקמן מפרש. דף יג
ע"א ולב ע"ב:

[א] נ"ב ואמ"ר
וקפיקו [ב] נ"ב ואילו
ודלי עין א"מ: [ג] ר"ל
דלקמן דף יג ע"א מפרש
במה"ר חקנחא לר"ש
להחנות וכן חקנחא שייך
נמי הכא. אורח מישור:
[ד] נמחקו מינות דהאמר
מרדכי ונ"ב דאמר הך
כש"ל [בג]:

[illegible]

הריני נזיר בלא הבית מלא הקדוה. פירוש בית ריקנות או קופה ריקנה לפנים ^ט בודקין אותו אם אמר אחת גדולה גדרתי נזיר ש"שים יום. פ"י נזירות אחת גדרתי והא דקאמר מלא הבית דלריכא ליה מילתא ^{כז} ^ט ואינו נזיר אלא שלשים יום: [ואם אמר חתם] גדרתי רואין הקדוה כאילו בלא מלאה הרדף ונזיר כ"י יצאו לרנן לעולם אחר נזירות ולרנצי נזירות ארוך:

וְלִיחֻזִּייה כְּאִילוּ הִיא מִלֵּאָה וְלִיחֻזִּייה כְּאִילוּ מִלֵּאָה יֵה לֵיה תִקְנֶתָּא אִמֵּר יֵה ור"ש הִיא דְאִמֵּר דְּלִבְר שִׁסְפִּיקוּ חֲמוּר גִּיּוֹר ע"מ שִׁידָא כִּבְרִי צִנְאוּ שֶׁנֶּגְבּ אוֹ שֶׁאֵבֵר יוֹת לִהְחֲמִיר ר' יְהוּדָה לִהְקֵל רַבִּי יוֹחָנָן אִמֵּר הֵת הִתָּה לֹא נִזְחִית לִיה לִיה לְנִזְרוֹת בְּמֵאִי לֹא לִיחֻזִּיה לְקוּפָּה וְדִלּוּעִין וְתִהְיִי לִיה יֵה הוּא דְקִבְלִי עֲלֵיהּ דר'

לדבר דספקו חמור מודאי שעל ידי ספק יהיה חמור לו מואיל קבל
עליו נזירות והאי כמו שלם צבירכו לתרלול נתמכו מונה נזירות אחר
נזירות לעולם ומגלה אין כל אחר ואחתי ומציא קרבן והשפא דליכא
לספוקי [ולשקולואין] בלגא נתמכו משגלת פסע אחר שזל לא נזירות
עשר צביא קרבן ואילו יכול להציא דשמה בלגא נתמכו לתד נזירות
קמייתי חולין בעורה: **שיהא** בכרי זה מאה כור ומצא שנעב.
ואין אנו יודעין אם היו בו מאה כור אם לאו: ריש אומר דשפא נזירות
החשידי. דחשיבין דלמנה לאו מאה כור ^א ולקמן פספא תקנתא ^ב
לר"ש דלומר ^ג קודם שיחולל לנשות ימי נזירות אם היו בו מאה כור
והריני מיר מדצורי הראשון הגה אשלים נדרו ומציא קרבנותיו ואם
לא היו בו מאה כור ואם כן מצרי לא היה בו ממנו הריני נזיר
מעשוי ויהיה נזיר שלשים יום וציא קרבנותיו ואין כלן חולין בעצרה
כי הוא נזיר שלשים או מנה דיצור הראשון או מנה דיצור השני
חמור ומיר ספקו חמור מודאי הכי הוא נפטר צבירות אחת ובקרבן
סחד כאליו צדאי אין בו מאה כור ויש לומר דיכול לגא לנדי חומרה
בגון אם נטמא קודם שהתנה דהשאה היו ספק מיר טמא ואין לו
קא מייתי חולין בעורה והתנה ציין ובהתגלות לעולם ^ד שמה נזיר אם
התנא אכל נטמא אחר שהתנה או אחר דאי נזיר טמא ומייתי אשם
דהוא לו קרבן עליו אשם ימאנא בו מאה כור וכן במנתי רואין אותה
לא נחית לצוירות ^ה. כלומר אין להטיל עליו נזירות דשמה לא היו בו
יין על כרחין מייד לנזירות אחת ואפילו אי בגא אחר ויין שידר לנזירות
ליהיו כאליו היא מלאה קישואין או מלאה בגא ותידיו ליה תקנתא
שנים יום וציא קרבן דאי חלל נזירות שלשים עליה שפיר מקבלה ואם
לא אי אמר תרלול לנזירות קבל עליה כלומר הרבה שפיר ואלה נזירות
וזהו דמאן לימא לן דתרלול דלמנה בגא והשלים נדרו והשפא דמי
רבי יהודה פב ^ו דה ברבי. ^ז דהאמר תרלול הן נזירות ^ח ארין קבל
אפילו אי בגא קבל ויכין שפאה מורידו לנזירות אפילו לרבי יהודה
ח ד וארין ואל דמי להאי ^ט כלל דלמי יורד לנזירות לרבי יהודה:
ורבי

הדא נזירות אריכא קבל עליו כשיעור
שער ראשו ואזי יכול להשלימה ואזי
מגלה נמנהג לעולם: אלא איזוהי שמונח אחת
לשלישים ויום זה שאמר הרי עלי נזירות
בשבע ראשי: דהואיל ואמר (ג) עלי
נזירות משמע דקא מפליג בין נזירות
לנזירות והא מגלה בסוף כל שלשים
נמנהג קרבן: בודקין אותה אם אמר
ואמרת גדולה נהיה הרי זה נזיר שלשים
ימים. וכו' וכו' ואלא דלאמר מלה הדין
נמנהג הדין כי לאמר אריכא לי מילתא
נמנהג הדין כי לא נמנהג קופה: ואם אמר
התרתם נדרתי. נעשה כאלו אמר^א מלה
התרתם ונעשה כל ימיו מזיר דלאמרין
נזירות כמנין גרעין תרל שט קבל
ועליו ואזי להס הפסקה כל ימיו:
בבב' ואמאי ויהייה. להדיא קופה
כעליו מלה קישואין ואי מחוקא מינייהו
י' ימא ד(ד) נזירות כל שלשים שלשים
קבל ועליו: ותהיו ויהי תהנתא. אחר
לזאת עשרה (ה) נזירות לשמות בין:
אמר חוקיה בבחובות שניה. דלמא
נמנהג דקפריא ליה (ו) כוומיה ומתני'
לא תני הכי: ריש' היא דאמר אדם
עצמו ככניע דרבי שדמו חמוד
(ז) בודאי. דלמא מזיר דלמי מגלה
ומבא קרבן ונאלץ ואזי על ספקין לא
נמנהג (ח) מגלה דהכי מפרש כאלו מותרים
ממסקת נזירות: הרני נזיר בר' ריש'
אומר. שתיב נזירות: דהואיל דהוי
שפסק אי הווי מלה סור לאמרין דהוי
מיה דלמי מלה סור וליהי מזיר שכל
שפסק נזירות לאחמיר^א ספקין נזיר
ממנה סור לא^ב דלמי ודא עלה הוי
ממנה סור לא הוי מיה השתא דהוי שפסק

אמרין דגזיר הוא הכי נמי צמחיתין (א) דהואיל דספקא הוא דלא
 ידעין אי דעתא דמלכא קשואין אי (ב) צמחיל קאמר אמרין צי
 שטתו ונזירא וכוונא דמלכא חרדל וזין ש' חתקא אבל
 (ג) לזבא (ד) דמ"ד שכל ספק נזירות הלכא לדידיה אמרין וזין חותם כאלו
 דמלכא קשואין (ה) ויחנן אבא אפ"ל תימא ב"ר יהודה. דהסא טעמא מאי
 אמר (ו) יהודה דכל נזירות הלכא דלגלגא לא חזי חזי מנא בורח אלא
 נתיחא ליה למיזרא וכו' ומספקא לא אמרין לא לדיה נזיר כי יחי
 נזיר ויחיי חולין לעורה לא משלים נזירותו (ז) אלא דהא בין דהתי
 ליה לנזירות. אי משום מלכא קשואין אי משום מלכא חרדל נזירות
 חיללא עילוי מנא נפך וזין דנתיחא לנזירות צמחיל לקבא (ח) מש"ה
 איתן לן למיזרא דנזירות כמנין גרמייה חרדל קבל עליו ולעולם כי ימי
 יסא אכור ביין. אבא א"ל אפ"ה נפיקה נבוא דלחיותא בארין מלכא
 קשואין. ולכי משלים ליה נזירות כמנין קשואין שיכולין לכנס בתוך
 הקופסא ומיניה ליה קרן (ט) הו' כמסוקל ועומד דכלא נתיחא ליה לנזירות
 דמי ותיזיר ליה תקנתא. דא. לא מאית אמרת (ס) דנזירות קבל עליו:
 דרש

תקנה דלא יוכל להביא אשם טמא על הספק שלא ידע כי הוא צד מאה כור
 יאמר יוכל לפטור מנדורמו אם לא הביאה אשם טומאה וזה חזק בג
 טומאה והדר משלים מנדורמו: **רבי יהודה** מתייר שספק נדירות הדם
 בעליו מלאה נצק ופטור בזירות אחת: **אפי' יתבאר** רבי יהודה הדם
 מאה כור: **הכא** נחית נדירות ובז' פלוקיה מיניה. כלומר ממנו
 מאה כור יכול להסתלק כמו שמופיע בזה. ופריך **אפי' איני** יכול להסתלק
 דספקא דעתך דנדירות קבי' עזיה. כלומר יגלה ממנה נפשו לאוף
 ממי חרדל קציל עליה מני לגלומי אחר שלשים יום דקא סלקא דעת
 אהא ארוך וזמן שיגלה לאוף שלשים שזי לא תטיל עליה נדירות לרבי
 להביא דכרי דדמור רבי יהודה מלך ואמאי איני יכול להסתלק. ומשני
 דהא איני ועד יום מומו לא מני לגלומי הכא עז' נחית לחד מנדורמו
 מו לא מני להסתלק דשמיא חרדל קציל עליה ועד יום מומו מנדורמו

מב א מ"י פ"ג מהל'
מזירות הלכה יח:
מב ב מ"י שם הלכה יז:
מד ג מ"י שם הל' ה:
מד ד מ"י שם הלכה ו:
מז ה מ"י שם פ"ב הלכה
ט:

[illegible]

(ב) רש"י ד"ה רבי אומר
וכו' והאי דקאמר הריני
בזיר כשער ראשי:
(ג) ד"ה אלף וכו' והואיל
ואמר הרי עלי: (א) ד"ה
אמר חזקיה וכו' דקמירא
ליה כותחין וממתינן
דלא מני הכי: (ד) ד"ה
ר' יומאן וכו' לבי משלים
מדותו אבל הכא כ"ל
והד"א:

[illegible][illegible]

